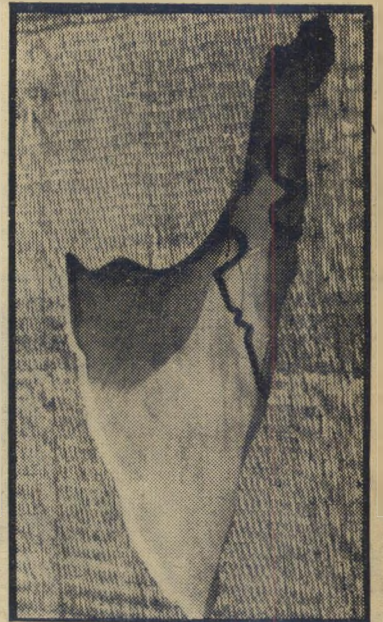

בית-הספר התיכון האיזורי בחדרה החליט להנציח את זכר תלמידיו שנפלו במלחמת ששת-הימים. לשם כך תוכננה אנדרטה מרשימה, שעתידיה להחנך בעוד כחודש בחצר בית-הספר. היא בנויה ממונומנט פיסולי היציב ליד קיר שגובהו שני מטרים. בצידו האחד של הקיר חרותים הפסוקים: זרענו במענית לבב / יום יגיע והיינו לשיבולי זהב. בצידו השני נחצבה בתוך הקיר מפת ארץ-ישראל השלמה.

בוקר אחד, כשהגיעו מורי ותלמידי בית-הספר לבניין, הם נחרדו למראה האנדרטה הניצבת בחצר. מישהו קילקל את המפה ה-

רט לא גמור ולא היו שום שמות או משהו כזה. אך אפילו כרגע ברור דבר אחד: יותר מדי אנשים הלכו למות בשם, כל הקדושים, ואם יש קדוש — הרי הוא לא המצבות והי חללים, אלא בראש וראשונה — החיים. הורי החללים שמחר אולי ימותו ובניהם שאולי מחרתיים.

המאבק הפוליטי אינו נגמר לרגלי המצבות. אם הוא נגמר שם, אז כולם צריכים להכיר בכך, וגם אלה שרצו להנציח את יקיריהם ובמיקרה הנציחו את מאווייהם.

מחרבנים על הקבר. כשנודע בגן שמואל, אחד העשירים בקיבוץ השומר הצעיר, כי שניים מחבריו הם שחיללו את האנדרטה בחדרה, סערו הרוחות במשק. הוחלט להביא את הפרשה לשיחת הקיבוץ. אולם עוד לפני שהתכנסה אסיפת הקיבוץ, התחוללה שערורייה נוספת. סמוך ליום בו תיקנו השניים את המפה בחדרה, הטילו מוסדות הקיבוץ על שני צעירים אחרים במשק, להכין קישוט מתאים לתג האחד ב' מאי. זהו קישוט שיגרת, אותו מבצעים מדי שנה, הנתלה בחג הפועלים בחדר-האוכל של הקיבוץ.

שני צעירי האחד במאי הגיעו למסכנה כי השנה יש לתת בפלאקאט שיצירו ביטוי לעובדה שהחג צויין השנה בישראל בקול ענות חלושה. לשם כך הכינו לוח דיקט גדול, בגודל של שני מטרים על שלושה, צבעו אדום, בשחור, עיטרו אותו בצעירים וכתבו בו משפט באותיות אדומות: "הבזו למלחמות האימפריאליסטיות — אנו מחר בנים על קברו של החייל האלמוני". המשפט נלקח מתוך סיפרו של הסופר והמהפכן הספרדי חורחה סמפרון, והתייחס למלחמת-העולם הראשונה. אבל במשק ה' בינו כולם שציירו הפלקט התכוננו למלחמה מאוחרת יותר. מה עוד, שאחד ה' צעירים היה דן פראנק, אחיו של אברהם, מציירי גבולות האנדרטה בחדרה. "לדפוק אותם!" מובן שהפלקט

האנדרטה בחדרה והגבולות ישונו. יותר מדי אנשים הלכו למות...

הוסר מתדר-האוכל והושלך למחסן הגרוטאות. אבל זה הגדיש את הסאה. באסיפת הקיבוץ לא חסכו חברי המשק ביטויים חריפים מגילויי המרדנות של העצירים.

"סינופתי" אמר חבר אחר. "צריך לדפוק אותם", הציע חבר אחר. "הייתי אוסר אותם כמו שאסרו נאצים שחיללו קבדים!" צעק אחר.

כל המשתתפים בדיון הסכימו כי שני המיקרים שהובאו לדיון הם גילוי חיצוני למשבר נפשי העובר על בני הקיבוץ. בחלטותיו הביע הקיבוץ את הסתייגותו מ' תיקון המפה באנדרטה, והביע צער בפני מנהל בית-הספר, תוך הבעת נכונות לשאת בהוצאות תיקון המפה. החלטה נוספת קבעה כי אין לבחור באברהם פראנק למוכי רות הקיבוץ.

מנהל בית-הספר התיכון האיזורי בחדרה קיבל את התנצלות המשק. אבל הוא הוסיף פסק-דין משלו. השבוע הוא הודיע לאב' רהמליה כי לימודיו בבית-הספר י'פסקו. הסבירו סניק וגולן בעלון קיבוץ גן שמואל: "איננו מצעירים — זה לא עוזה. איננו מתנצלים כאן ולא בשום מקום אחר. אך אנו חושבים שהגיע הזמן לדיון רציני בין אלה שמוכנים לעשות, מהי בכל זאת הדרך, כי הרי כך זה לא יכול להימשך".

קומנדו דיונוף

במקום משחק ברידג' אשת החברה התלאיבית ברוריה צורן, היתה מוכנה לוותר על מישחק ברידג', כדי כאן היא נראית (מימין) עם בת-זוגתה.

ארגמן, הסתבר שטעו בכתובת. שם לא זקוקים לחתיכות. יש מספיק במלאי המ' קומי. היו שם חתיכות לא נורמליות, ש' דיונוף יכול בשקט להכניס אותן למחזור. התקרה היתה שבמחנה צבאי לפחות, תה' וזה הופעת הקומאנדו של דיונוף סנסציה. שם אין להם כל כך הרבה בנות. אבל הס' חבר שבמחנה צה"ל בביקעה, יש אפשרו'

מה שחפר לנו כאן, אמרים ה' חילים במוצבים שבתעלת-סואץ וביקעת הירדן, "זה רק חתיכות". אבל אם החתיכות של דיונוף אינן מגיעות לחזית, זה לא מפני שהן מפתרות או שרוח ההת' נדבות פסחה עליהן. ההתקפות של אל' פתח אינן מרחיעות אותן, גם לא ההפ' גזות של הארטילריה הירדנית. הן דווקא משתגעות להיות בקו, להציג את עצמן בפני צנחנים ולזכות בשריקות התפעלות מפי השריונאים. יין רק מי שיקח אתו לקו. עובדה: השבוע, כשרק ניתנה להן ההז' דמונת הן ניצבו ממש בתור כדי לרדת לביקעה. כל העניין התחיל מזה שהאמרגן מרקו תורג'מן קיבל אוטובוס להוריד את' נים כדי לבדור את החיילים בביקעה. הוא החליט שאמנים זה לא מספיק ומה שחסר לחיילים זה גם סוכריות. אבל מכיון שחי' לים אינם מסתפקים בסוכריה-על-מקל רצה מרקו להצמיד לכל סוכריה חתיכה דיונופית. מועמדות לא חסרו. היו כליכך הרבה קופצות נלהבות על הרעיון, שלא היה מקום לכולן באוטובוס. כל חתיכה רצתה גם להביא את האמא שלה ואת הדודה ש' היו פעם חתיכות, עד שהיה צורך שהחתי' כות האמיתיות ירדו לחזית ברכב הפרטי שלהן.

המראי המקומי מספיק

חיילים ישתגעו כשנביא להם את הקולקציה הזאת, חשב מרקו תורג'מן, כשהאוטובוס יצא סוף-סוף לדרך. ובאמת, מה הם יכולים לרצות יותר? הבני או להם את כל מה שאפשר לאסוף היום בדיונוף. היתה שם ברוריה צורן, שהי' רה למען החיילים על מישחק הכרדיג' שלה; היתה שולה מרגשטרן, שבעלה, בעל בית-חרושת לסוכריות, שלח איתה את ה' ממתקים; היתה סנדרה אבנרי, שעלתה לא' רץ מדרום-אפריקה וכרמלה שפר, אחות במיקצועה, שהגיעה מביקור משפחתי ב' פרס, ואחרות.

האמנים, אריס סאן, אילן ואילנית, דני ליטאני ורביעיית אי' לייק מייק, היו צרי' כים לבדור את החיילים, ואילו החתיכות — לארץ להן לחברה בשעת התוכנית. אבל כשהגיעו לחתנם הראשונה, היאחות נח'ל

היפהפיה המקומית שמצאו ח' תיכות דיונוף בהי' אחזות נח'ל ארגמן היא עיזה שורק, מ' מושב אביגור, נמצאת חצי שנה בהיאחות.